

KATOLICKI UNIWERSYTET LUBELSKI JANA PAWŁA II

REKTOR

Al. Raclawickie 14; 20-950 Lublin; tel. 81 445-41-20, fax 81 445-41-23; e-mail: rektorat@kul.pl

Słowo Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II na uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego 2019 roku

Zmartwychwstały Chrystus ostoją naszej nadziei

I. „Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja”

Te słowa z wielkanocnego hymnu, który wczoraj śpiewaliśmy przed czytaniem z *Ewangelii św. Jana*, są odpowiedzią Marii Magdaleny na prośbę, którą Kościół kieruje do niej także i dziś: „Mario, ty powiedz, coś w drodze widziała?”. Po doświadczeniu Ogrójca, drogi krzyżowej i Golgoty, po dniach przygnębienia, lęku i niepewności, a nade wszystko po wydarzeniach owego poranka pierwszego dnia po szabacie i po osobistym spotkaniu z Mistrzem ta uczennica Pana – wraz z innymi kobietami i apostołami – głosi radosną nowinę: „Zmartwychwstał już Chrystus”.

Dzielimy dzisiaj radość kobiet, które stały się pierwszymi zwiastunkami wielkanocnej nowiny. Z ich świadectwa, z ich spotkania ze Zmartwychwstałym rodzi się nasza nadzieja, bo – jak Maria i pozostałe kobiety – czujemy się adresatami słów Chrystusa: „Nie bójcie się!” (Mt 28,10), które są wezwaniem do porzucenia wszelkiego lęku. Nie musimy się bać, bo Dobro pokonało przewrotność i śmierć. Nie musimy się bać, bo Prawda pokonała kłamstwo. Nie musimy się bać, bo Miłość pokonała grzech.

Zmartwychwstanie Chrystusa jest fundamentem, stoi w centrum naszej wiary i naszej nadziei. Ufamy, że nasz Pan nie pozostawił nas samym sobie, ale idzie z nami i wskazuje nam pewną drogę ku Bogu Ojcu. On także posyła nas z radosnym i pełnym otuchy orędziem do naszych siostr i braci. Posyła nas, by dzielić się nadzieją ze wszystkimi ludźmi, zwłaszcza z tymi, którzy ją utracili.

II. „Bóg [...] przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei” (1P 1,3)

Pośród wielu życzeń, które św. Paweł kieruje do adresatów swoich listów, jest także przesłanie nadziei. W *Listie do Rzymian* życzenie to przybiera postać błogosławieństwa: „Bóg, dawca nadziei, niech wam udzieli pełni radości i pokoju w wierze, abyście mocą Ducha Świętego byli bogaci w nadzieję” (Rz 15,13).

To wielkanocne życzenie jest potrzebne ludziom wszystkich czasów, potrzebne jest także nam, współczesnym. Dziś bowiem tak łatwo odebrać człowiekowi nadzieję. Wielu ją utraciło wskutek różnego rodzaju trudności, rozczarowań i zawiedzionych oczekiwań. Dla wielu powodem jej utraty stało się doświadczenie nieprawości, kolejnych odsłon słabości i grzechu, także ludzi Kościoła. Rodzi to pesymizm, lęk, rozpacz, ucieczkę w złudzenia. Z drugiej strony jesteśmy świadkami „taniego” optymizmu, utopii i technik niosących wprawdzie chwilowe pocieszenie i uspokojenie sumień, ale dalekich od prawdziwej nadziei. Dać ją bowiem może tylko Chrystus. Jego zwycięstwo nad śmiercią, piekłem i szatanem. Dlatego powinniśmy głosić radość Jego zmartwychwstania, będącego źródłem nadziei.

Nasze życie jest duchową wędrówką pełną wciąż nowych wyzwań. Potrzebujemy więc ducha nadziei, by ustawicznie je przekształcać i pogłębiać, nadawać mu nowy sens. Nadzieja na spotkanie z Bogiem, który jest celem naszego życia, sprawia, że intensywniej Go szukamy. Ona też pomaga nam patrzeć na świat w świetle naszego powołania do nieśmiertelności. Bo „Nadzieja – jak pisał ks. Jan Twardowski – to cierpliwość czekania na to, / że spełnią się wszystkie Boże obietnice” (*Elementarz księdza Twardowskiego*). W perspektywie naszej chrześcijańskiej nadziei – zrodzonej z wielowiekowego doświadczenia Kościoła i naszych osobistych doświadczeń, że Chrystus nigdy nie zawodzi – lepiej dostrzegamy, iż nic na ziemi nie jest ostateczne, kompletne, skończone. Człowiek, który żyje nadzieją, odnajduje prawdziwy dynamizm dla swojego życia; ona nie pozwala mu ustać w drodze, nie pozwala pogрузić się w beczynności, nie pozwala ulegać frustracji. Wszak „tylko ludzie silni nadzieją są zdolni przetrwać wszelkie trudności” – jak w jednym z kazań mówił bł. ks. Jerzy Popiełuszko.

Nadzieja jest potrzebna człowiekowi, by mógł on żyć pełnią życia. Ze św. Piotrem możemy z ufnością głosić: „Jeśli razem z Chrystusem powstałiście z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus, zasiadający po prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi” (Kol 3,1-4). Od Jezusa zmartwychwstałego możemy czerpać odwagę, by w życiu osobistym, rodzinnym, społecznym, gospodarczym, politycznym angażować się w szukanie

„tego, co w górze”, pamiętając o Chrystusowej obietnicy: „Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,20). Wobec tego: *sursum corda* – w górę serca!

III. Uniwersytet w służbie nadziei

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, po radosnych obchodach stulecia swego istnienia, z nadzieją wchodzi w drugie stulecie działalności. Uczelnia nasza, tak jak dzieli obawy i lęki ludzi współczesnych, tak też dzieli nadzieje Kościoła i narodu, by nie ulec pokusie frustracji i bierności.

Ufamy, że w drugim stuleciu z naszego środowiska akademickiego nadal będzie płynąć wezwanie zmartwychwstałego Chrystusa: „Nie lękajcie się”, przypomniane podczas inauguracji pontyfikatu i po wielokroć powtarzane przez naszego profesora i patrona św. Jana Pawła II. Jezus powiedział przecież św. Pawłowi: „Wystarczy ci mojej łaski” (2Kor 12,8). My możemy powtórzyć za Apostołem Narodów: „Wszystko mogę w Tym, który mnie umacnia” (Flp 4,13). Zaufaliśmy bowiem słowom Jezusa: „Miejcie odwagę, Jam zwyciężył świat” (J 16,33). Z nich czerpiemy siłę, by nie poddać się pokusie zwątpienia i zniechęcenia, ale niezmiennie realizować cel naszego Uniwersytetu: służbę Prawdzie.

Ufamy, że ten duch dojrzałej mądrości karmionej siłą nadziei pozwoli naszej Uczelni umiejętnie sprostać zmianom w polskiej nauce i szkolnictwie wyższym. Postulujemy bowiem, by słuszne poszukiwania nowych dróg wyznaczanych przez wymogi współczesności, zwłaszcza w zakresie współpracy nauki z techniką i aplikacji wyników nauki do rozwiązywania aktualnych problemów, nie doprowadziły do zburzenia ładu instytucjonalnego polskiej nauki. Wyrażamy pragnienie, aby przemiany umożliwiły rozwój badań, które pozwolą na kultywowanie narodowego i chrześcijańskiego dziedzictwa oraz formułowanie diagnoz i terapii niezbędnych wobec zagrożeń cywilizacyjnych, ujawniających się w wymiarze globalnym. Tak jak w przeszłości bowiem chcemy bronić integralnej prawdy o człowieku i prowadzić badania humanistyczno-społeczne, ugruntowane na trwałym fundamencie filozofii greckiej, prawa rzymskiego i etyki chrześcijańskiej, które widzimy jako zwornik naszej cywilizacji zachodniej i akademickości naszego Uniwersytetu. Integralna prawda o człowieku jest też podstawowym wyróżnikiem naszej działalności wychowawczej, realizowanej w duchu pogłębionej wiary i w jedności z nauczającym Kościołem.

IV. Alleluja! Jezus zwyciężył

Drodzy Przyjaciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II!

Dziękujemy za sprawdzoną przez dziesięciolecia życzliwość okazywaną naszej Uczelni, za modlitwy i wsparcie. Dziękujemy naszym wiernym Przyjaciołom, tak licznym Absolwentom i czcigodnemu Duchowieństwu za promocję idei KUL jako uniwersytetu oddanego Bogu i Ojczyźnie.

„Poznać Boga – prawdziwego Boga – oznacza otrzymać nadzieję” – napisał w encyklice *Spe salvi* papież Benedykt XVI. Niech święta Wielkiej Nocy będą dla nas czasem głębokiego spotkania z Bogiem niosącym nadzieję, niech będą czasem radosnego świętowania ze Zmartwychwstałym – naszym Panem i naszą nadzieją.

ks. prof. dr hab. Antoni Dębiński

Rektor

Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II